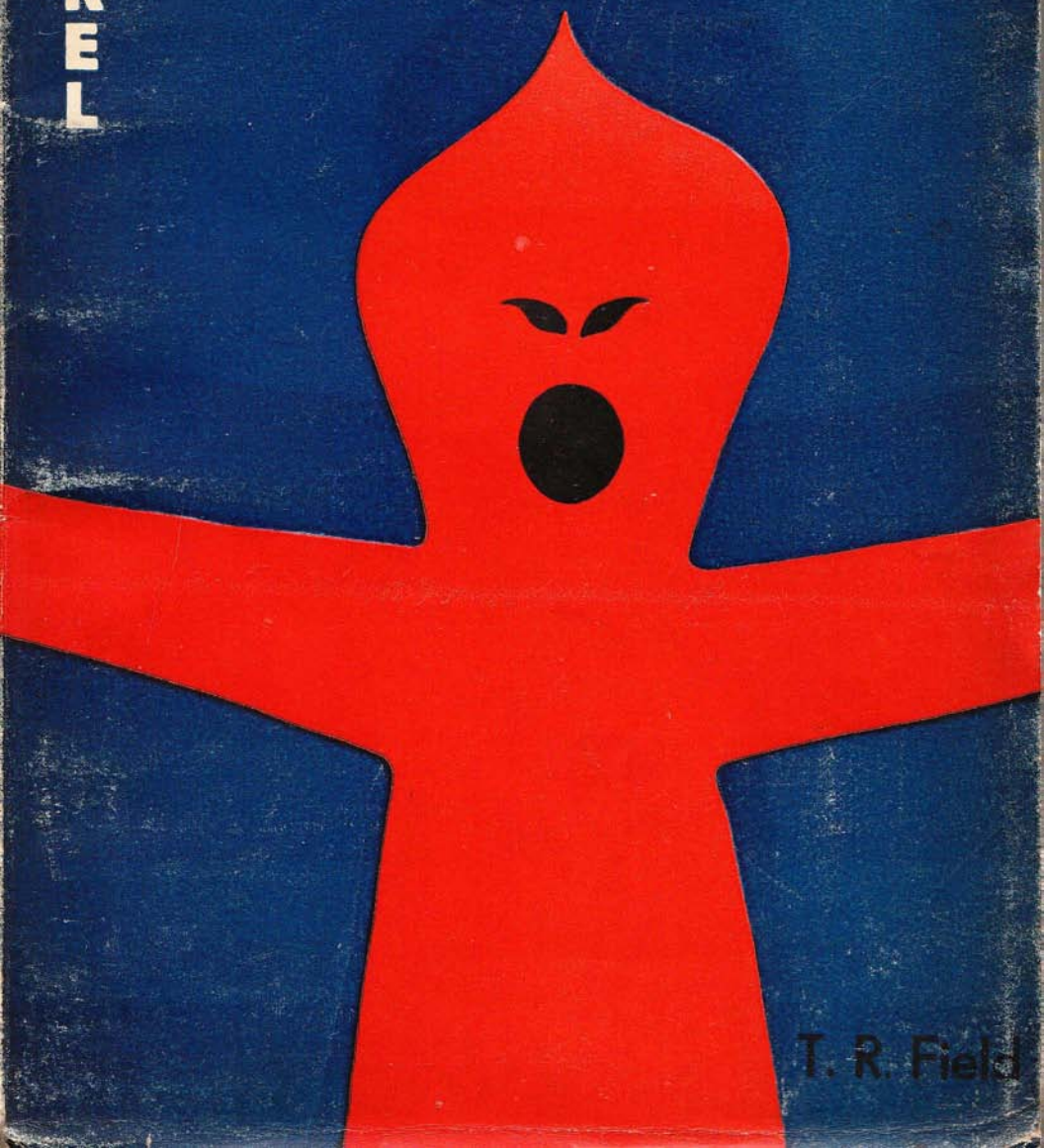

LOMIKEL NA DLÁSNECH

LOMIKEL

T. R. Field

Nápis do knihy.

Kdo nikdy v žití neumřel,
ten neví, co je smrt.
Kdo tuto knihu nečetl,
ten věru četl — PaRDOn!

Pannu JUDru Aloisi Reckriegloví
v větě a oddělenosti
připisuje
1. VII. 37. Doktor

*„Naší Janince“
Štěpánce Jelínkové
tuto knihu připisuje
autor.*

T. R. FIELD

LOMIKEL
NA
DLÁSNECH

*T. R. Field
30. VI. 37.*

V PRAZE 1937

Balada o řece zapomnění

Jsem dalek toho mezi vás se tlačit.
Tak hrubý k sobě nikdy nebudu,
neb více než vy potrpím si na cit
a proto také — díky osudu! —
z vás cítím čpěti starou rozhodu,
sýr nehybný, ač hýbou jím už červi.
Takto vám nechci dělat ostudu —
Váš rozklad prostě nesnesou mé nervy!

Až hříchů mojích podtrhne se facit,
pak plijte vy na toho necudu,
jenž žitnou pil, že neměl na antracit,
nežil dle Písma, ni dle talmudu,
rád chodíval vám strašit na půdu,
vždy s každým jednal zhola bez rezervy
a dnešního chtěl dělat Nerudu —
Váš rozklad prostě nesnesou mé nervy!

Bude-li jednou o mně psát můj Tacit,
ať namáčí si pero do sudu,
by nepsal suše, jak ho sváděl pacit
a trochu vřelejší byl ve svém posudu
té strašné pouště, toho Nefudu,
jímž byl můj život, průrvy jen a přervy,
ač moh být zlatým dolem na rudu —
Váš rozklad prostě nesnesou mé nervy!

P o s l á n í

Je po baladě a je po trudu!
Své srdce uzavřel jsem do konzervy
a duši svou utopím v Zabudu —
Váš rozklad prostě nesnesou mé nervy!

V ranním chladu

(Ing. Fr. Trumhovi.)

Nad městem mrtvých snů již stoupala k jitru
a měnily se stráže u východní brány. mha
Na žerdi nova dne se rděla ranní trumha
a růže vykvetly již z krve hakeldamy .

Boj marný ztracen jest. Již nezmůže zde bol nic.
Po klidu touží jen, kdo smrtí unik slávě
a vzdech svůj poslední vdech do vítěze polnic,
když prapor naděje svou zeleň pohřbil v trávě.

Jen jedna, poslední, zde ještě touha zbývá:
Kéž, Madonno, Tvé modré oči chtěly
tu rosu vysušit, jež v ranním chladu splývá
po skráních studených kamenné citadely!

Zrození whisky

(Dru Raymundu Denkovi.)

Slunce se jednou spletlo
a ukápló své světlo —
do malé misky —
Tak vznikla — whisky!

Žárem se jala miska nad
chladné své družky vypínat
a růsti z dýnka —
Tak vznikla — sklínka!

Nuž sklínko, dcero paprsku,
po celém světě okrsku
— a celým rokem —
svíť whisky mokem!

Pijákovo jaro

(Mirkovi Eliášovi)

Ze zvadlého srdce nevěstky
— v zahradě pivovarní —
necudným květem vykvetla
podprsenka jarní.

Utrh ji piják opilý,
chtěl poznat lásku na chvíli.
Poznal však, láska že je — ctnost,
absolutní a — na věčnost!

Rypsilonba

Piš jak mluvíš! Tak tě nutí
za správností honba.
Proto též zas mluv jak píšeš,
tedy — r-ypsilon-ba!!

Budeš-li tak vždycky mluvit,
neuděláš chybu.
Básník bude k Vánocům mít
delší — rým na rybu!!!

Duch a svět

(Th. Saxlovi, bratru nezapomenutelných
Sparťanů a mecenášů Julia a Rudolfa.)

Mě hubí žena hubatá,
můj džbán je ale hubatější.
Je lidem země kulatá,
mně však je ještě kulatější.
A proto po té zeměkouli
jdu, v cirkusu jak — pes na kouli!

Žízeň vlastenecká

(Celému Lochnessu.)

Bože, to je trýzeň!
Parasiti
jsou už syti,
jenom já mám žízeň.
Žízeň dlouhou jak trám
od Šumavy — k Tatrám!

A proto tak chátrám.

Lomikel na dlásnech

aneb

Rumplování v kumbále

Jako oči slepce — v dálku
hledí okna pustorálku.

Z podokapí drzá čela
vrabčí — dráždí lomikela.

Na dlásnech vtom cosi rachá,
ze zhlaně se k d o s i štrachá.

Sotva vidí lomikela,
vrabci pryč jsou jako střela.

V Meluziny teskné lkání
strachlivé zní rumplování

a jak oči slepce — v dálku
hledí okna pustorálku.

Lomikel — bůh kanálů — byl prý již bez auto-
rova svolení překřtěn a degradován na pouhého
krále kanálů.

Žalm na starého kriminálního

Kriminálem protáhlý — a bídou,
společnosti oběť, potácí se městem.
A že skutkové zlí vždycky na zlé vyjdou,
téže společnosti — za trest stal se trestem.

Dvojakost všech věcí základem je žití,
nevykoupená ctnost největším je hříchem.
Světlo odjakživa jenom ve tmách svítí,
svědomí se klidu neprobouzí tichem.

Pro dobro se dobro a zlo pro zlo páše.
Mravnost v kostele je nemrav muži ctnému.
Člověk půl je Boha a půl Satanáše.
Mravný může žít jen — po zákonu svému!

Parné letní odpoledne

(Jaroslavu Elblovi)

Parné letní odpoledne
na periferii bédné!

Mistr Holub u verpánku
pilně sobě hledí džbáнку.

Idylicky při tom krká,
se střechy v to holub vrká.

Náhle z ulice se žárné
v dílnu vnese děvče švarné.

Od verpánku švec hned skočí,
kolem děvčete se točí.

Se střechy vtom holub slétl,
neb si pivo s vodou spletl.

Jal se pít, ač nepobízen,
a když uhasil svouž žízeň,
na střechu se opět vrátil
a tak úlohy obrátil

Holub — švec — teď láskou vrká,
se střechy v to — h o l u b — krká!

Rozčítadlo osudu

(Paní Karle Brabcové)

Padla lžička do koflíčka,
udělala — fuk!
Seděly tam panské děti,
mezi nimi kluk.

A z těch panských dětí já byl
panský nad jiné,
ale z k l u k a pán se stane,
p á n když zahyne.

Padla slza do koflíčka,
kdepak — ani fuk!
Pán — nepán — a kluk — a děti,
mně už je to fuk —

Nápis na starém krematoriu

Važte si plamenové,
važte si toho mrtvola!
Vždyť z něho hnedle bude
jenom — hromádka popela —

Pohádka o popelce

(Před urnou malíře Lulka Lehkého)

Hle, popelnice nevelká
a na dně velký kamarád!
P O P E L K A — — —
Ten jeho malý střevíček
nebul by ni střevlíček.
Jemu byl ale velký dost,
doskákal v něm až na věčnost.

Inserát v čubě

ABSOLVENT KREMATORIA

(s vyznamenáním)

DOKONALÝ NĚMEC

vstoupí do
prosperujícího kolumbaria

jako

TICHÝ SPOLEČNÍK.

Nabídky pod značkou: „Veškerá práce
requiescat in pace!“

Předválečný film

(Kamarádu a cameramanu Jaroslavu Blažkovi.)

Předválečný film!
Motiv groteskní!
Šumem svým jak jilm
v poli rozteskní — —

Rosolem se chvěl,
každému byl vhod
Kdosi k němu měl
tento doprovod:

„Město Rakovník!
Starý dům tu stál
a v něm domovník
na partaje lál.

Těž zde bydlili
matka se synem.
Ti se živili
chlébem a sýrem.

Rodina ta — ach —
smutný konec vzala,
on se pomát — a—
ona zešilela —“

Mrtvých stínů tłum
bliká malátně,
už je i ten dům
pouze na plátně.

Předválečný film!
Motiv groteskní!
Šumem svým jak jilm
v poli rozteskní — —

Rosolem se chvěl,
každému byl vhod.
Kdosi k němu měl
tento doprovod:

Město Rakovník atd. atd.
(Diváci odcházejí a přicházejí noví.)

Darwin na ruby

(Malíři Jaroslavu Seidlovi)

Vědychtivý alkoholik
ponořil se do vína
a pár andělíčků spolyk-
Aff' — v y v r á t i l Darwina.

Dokázal mu pravý opak
z obsahu své sklenice:
že byl napřed člověk a pak
teprv byla o p i c e !

Dumka o mrtvém učiteli živých řečí

(Dru Josefu Fukovi)

Ubohý učitel řečí!
Opravdu, to už vše předčí!

Kolik řečí muž ten uměl,
dokavade tady byl,
za tolikéž lidí také
pocitivě vždy živořil.

Jako v žití, tak i v smrti,
sudbě věren, nezdar měl.
Na jednu řeč totiž přece
nešika ten zapomněl.

Aspoň jedné mrtvé řeči
kdyby se byl naučil,
byl by nyní lépe mrtev
nežli v životě svém žil.

Takhle si však nepolepšil,
když opustil tento svět.
Teď mu živý nerozumí
a ten mrtvý jak by smet.

Opravdu, to už vše předčí!
Ubohý učitel řečí!
Zde i tamo zklamán, v hrobečku se krčí
a na věky věků ve všech řečech mlčí!

Jednoruký Eman

(Našemu panu majoru Emanu Tvrzníkovi)

Emane starý náš,
ty zlatý kluku,
jednoho Boha máš
a jednu ruku!

Alkohol Bůh je tvůj,
žár hrdla zvlaží,
proto jej opatruj
tou jednou paží.

V žalu svém vesel žij
a zjasni oko,
ve dne i v noci pij,
pij přehluboko!

Vydržíš-li tak pít
— a v každé době —
uzříš, že budeš mít
zas ruce obě.

Jeden Bůh ve džbánu
a jedno je dno!
Už je to — Emánku —
všecíčko jedno — — —

Literární fusekle*

(Jarolímu Hladovcovi, jehož zásluhou vyšla tato kniha.)

Na Sahaře statečného lovce,
který ponožky měl od Hladovce.
napad lev a hned ho roztrhal.
Masa syt, lev šílený měl nápad,
jal se ponožky též divě sápat
a ač sám se přitom potrhal,
ponožky dál byly jako nové — —
Proto kupují dnes módní lovce
na památku toho lovce
ponožky jen od Hladovce!

* Přetisk s obálky autorovy knihy KOSO-
ČTVERCE NA OHRADÁCH.

Jak se Karel Neumann stal obrazářem

Vyprávěl mi to sám takto:

„Než jsem se oženil, dal jsem se od pana mistra Chláděry vportretovat, vlastně vymaltretovat, abych mocněji působil svým obrazem v nadživotní velikosti. Za pět stovek byla ta vokotrč tak velká, že když jsem si ji odnášel, opřel se do ní vítr jako do plachty a místo domů zahnal mne až do starého krematoria. A to právě bylo v mém velkém štěstí mé ještě větší neštěstí, poněvadž ten portret byl jako když mi z okna vypadne, jen za mne shořet! Proto si jej také spletli se mnou a spálili jej místo mne. Zachránilo mi to život, ale zaručeně pravý Chláděra s expertisou od Maxe Švabinského byl už v urně na popel. Zachrániv aspoň tělo mazal jsem domů víc než ten malíř plátno. Lidé se však dočtli v novinách, že příliš věrný portret má cenu jen v krematoriu (tak zvanou spalovací cenu, podle počtu kalorií), stali se Chláděrovi nevěrnými a kupovali jinde jen portréty nevěrné. Malíři se úslužně přeorientovali a tak vzniklo moderní umění. Cítě se vinen Chláděrovým úpadkem, rozhodl jsem se koupit od něho jeho mazednu. Tu jsem však našel prázdnou. Jat neblahou předtuchou, odhrnul jsem příčný závěs a — nastojte! *Na zdi nevisel originál od Chláděry, nýbrž Chláděra v originále!* Dojat zakoupil jsem starou mazednu a prodávám v ní portréty tak nevěrné, že už to nejsou vůbec žádné obrazy, nýbrž nadobrazy a ty jsou dnes výnosnější. Prodám-li nadobraz, můžu pít pod obraz. Nadobrazy se hodí i pro slepce, pro něž bylo dříve nutno malovati speciálními, šíleně drahými barvami neviditelnými! Celkem jsem tedy spokojen, ale abych to nezakřikl, zafukám to na dřevu.“

A zufukal mi na čelo a rozloučiv se se mnou odešel.

Melancholický sněhulák

Stěžoval si sněhulák,
že mu dali jenom fajfku.
Zapomněli na tabák!
V nejodlehlejším koutě zahrady,
u samé ohrady,
stál — a — tál.

A čím více hrálo
jarní sluníčko,
tím mu více tálo
jeho malé něžné,
sněžné,
sněhulácké srdíčko.

Masopust už dozněl,
každý propil, co měl.
Všichni se už vybouřili,
jenom on se nevybouřil.
Ba, co hůř — z té fajfky si
ani nezakouřil!

Teta Kateřina

V Baldovské kapli někdo ruce spíná,
udřené ruce, samé mozoly.
Tetička moje, teta Kateřina!
Snad mozoly se k Bohu probolí?!

A neprobolí, teto Kateřino,
Pán Bůh je tvrdší než Tvé mozoly.
Budeš pít, teto, ještě trpčí víno
a bloudit, hledat v celém okolí.

A nenalezneš, teto Kateřino,
modli se, plač a dělej cokoli!
Za Tebe jiný sladké chutná víno — —
Mozoly mrtvé — živé nebolí.

Dobřanské morodochium

Nám v očích východ hasne,
když v srdci západ svítá.
Rozumu světlo jasné
k nám nikdy nezavítá.

Zapomenutá svíce,
jež zbůhdarma v nás hoří,
mříž, místo okenice,
promítá do nádvoří.

Jak ohnivý had víří
zář bludná mlžným klínem,
kde v dlažby sliz se hříží
stín uvězněný stínem.

A had ten stočen v kola,
jež ustavičně mění,
s Poznání Stromu volá:
Zde všechno je — a není!

Zde v tělo duše každá
se zakuklí až po týl,
by po světlu až zaždá —
vzlet k bohu pestrý motýl.

Až k jitru zhasne svíce,
smrt na srdce prst vloží.
Pláč strašný v mrtvé líce
dštít budou — Oči Boží!

Finale

Býval ten čas,
že jsem měl rád
tak mnohou duši z vašich řad.
Jak los mi pad,
tak vždy jsem žil —
A proto vím,
že mezi vás
jsem nepatřil
a — nepatřím.
S radostí svou i s žalem svým,
tu ve shodě — tu v neshodě,
sedám jen s vámi v hospodě
a dobře vím,
že přijde zas
ten krásný čas,
kdy vytratím se jako dým,
ne — jako nic, ba — jako ještě méně:
jako
stín
kouře
na vodě

Žalobej

(Řediteli Miloši Brožovi)

Pajú kuhy žalobej,
mřezom žguty padú,
Baha ruk vod suda čol,
kaži duša kadú!

Kaži jej put z kimorín,
z tratora son zbryjdi,
da huhlavy mhlivy dvar
zdaraváša dyjdi!

Neoslyš ny LOMIKEL,
daji žor i litva — —
Bjadoch! Achú! Úvy! Žel!
Nastáše — ponikva!

Ing. Antonínu Svátkovi

L I T E R Á R N Í Z Á D R H E L

Literární zádrhel byl publikován zčásti r. 1929, zčásti v Kosočtvercích na ohradách (1930), zčásti v Kruzích pod očima (1933), zčásti zde (1937) a ostatek nebyl uveřejněn nikde.

Nápis na jeden kámen

Zde spěchej pomalu, neb tady kles,
zchvátiv se — sám Herakles!
Není pravda, že když na rozcestí
přišel, volil ctnostnou cestu k štěstí.
Nač v štěstí síla? Osudu plán zkrátil
a — snadným štěstím zhrdaje —
zde bohům sílu vrátil!

Buditelská ukolébavka

Ze spánku shnilého horlivě buř ta
hovádka pod nebes kopulí,
národ ti za to dá alespoň buřta,
dokonce snad i s tou cibulí.

Zbytek však cibule, slyš jen co díím,
přesycen neházej s pavlače.*)
Nad zbytkem tvým když ne, nad zbytkem *tím*
národ si upřímně zapláče.

*) Chceš-li místo „s pavlače“ říci „do pavlače“,
řekni radši do něčeho jiného.

František Gellner

Ach, Franto Gellnere, byls divná muž sortu!
Vždy přál sis, aby přišla potopa
v ten kraj, kde vládne ruka pochopa —
Radosti života jsi hledal v dálce
a také jsi je našel, pad ve válce — —
Či životem kdes žiješ Jana Orta?

Melantrichinosa

Nejez bratře vepřovinku
— nevařenou —
sic dostaneš
tyhle trichiny.
Nečti bratře blbovinku
— nezdařenou —
sic dostaneš
melantrichiny.

Rozhovor s pomníkem Ernesta Denise

(MUDru Karlu Tamelovi)

„Po životní práci perné,
tělo když Ti kleslo,
dotáhs to, žes Denis Ernest,
na bronzové křeslo.
Na mne — zdejšího — však v žití
nebude vlast hrdou.
Proto musím za vděk vzíti
stolicí jen tvrdou!“

„Sám zkus“, trpce usmál se děd,
„jak to sakramentská
věc, na MALÉ STRANĚ sedět
a — nebýti ženská.
Věř mi, místo téhle slasti
po životní práci,
radš bych v d r a h é vaší vlasti
seděl — na Pankráci!“

Longenův kvadruplet

(Benjaminu Hrdinovi od Longenovy Lorety)

I.

Když láska tiše zafuká
na širé dveře tvé,
jdi, otevři jí zlehounka
a dej jí srdce své!

To srdce sedmibolestné
in forma pauperis,
i když je bolest rozetne,
vždy — semper fidelis —

II.

Otevřels a děl nesměle:
Vždyť klekání už zní!
Tys přichoz, zlatý anděle,
v hodinu večerní.

Jen viz, jak zchvátil vichr zlý
tamo ty holoubky!
Ti na křídlech nám odnesli
kouř z naší chaloupky —

III.

O Xeno, duše bělostná,
již Bohu nežaluj!
Je skončena pout bolestná,
zpět kráčí Artur Tvůj.

A jako Ty kdys, také on
svým drahým lásku vnuk,
když dozněl jeho harfy tón,
ztrhané struny zvuk —

IV.

Arture, zářný druhu můj,
jak je to zoufalé!
V Tvém osudu zřím osud svůj,
nastává — finale.

U mne už láska nefuká,
ba, ani srdce Tvé.
Nad sirou urnou básníka
se vítr s větrem rve —

Jan Váňa

alias

*Abraham Kobliha,**

filosof, satirický básník, překladatel a učitel
řečí.

Se svou dobou byl na štíru.
Jen to ho dnes trochu hyzdí.
Do světa chtěl dělat díru —

Konečně, když dodělal,
skutečně ji udělal — —

Ale na hřbitově, při zdi — — —

* Autor jedinečné knihy „Kokrhy a krákory“.
Vydala Akademie pro ovesnost, bědy a
čumění.

Host

Bylo zlé dost,
dokavad h o s t ,
píje mezi našinci ,
řádl jenom v hostinci.
Avšak dnes je mnohem hůře,
neboť ten HOST,
napiv se dost,
řádí i — v literatuře.

Trn 1929

Dr. Štorch-Marien

Rozum jen
má-li ten
Doktor Štorch
Marien???

Vždyť ROZPRÁVY AVENTINA
čtou z OTRÁVY z ERNESTINA
duševní mrzáci
(dvojnásob chudáci!)
a tak čas
maří jen!!!

Trn 1929

V ochranném rámci

Světového svazu pro nevyhynutí
stále vzácnějších a vzácnějších*

NOVÁKŮ

bylo usneseno vedle pomníku neznámého vojáka
postavit

POMNÍK NEZNÁMÉHO NOVÁKA,

o jehož činnosti přeblahodárně
ví se jen to, že se jmenoval ARNE.

* Že těch Nováků skutečně není tolik, dokázal právě náš státní Statistický úřad, jenž po 13 letém úmorném sestavování příslušných dat zjistil, že na př. v Praze je více Pražáků (a to vesměs stovčezatých), než Nováků, jichž bylo v naší metropoli napočítáno pouze něco málo přes 30.000. A podobné poplašné zprávy docházejí i z ostatních měst ČSR.

Trn 1929

František Götz

Pane Götzi,
nač ty kecy,
jakápak TVÁŘ STOLETÍ?

Století má přec dvě tváře,
jinou vpřed a jinou vzad!

To už vědí slabikáře
a i vy to víte snad.

Ukažte nám TVÁŘ leč VLASTNÍ,
možná že pak budem šťastni,
hledíce v tvář — dítěti.

Trn 1929

František St. Kott*

V střížaze až života se
jednoho dne otmiš,
pochopíš proč, syt jak prase
když je, pustí kot myš
a víc sobě hledí hnidy
v přemítání tichém — — —
František Kott z tučné bídy
stal se hnidopychem.

* Napsal ČESKO-NĚMECKÝ SLOVNÍK
zvláště

GRAMATICKO-FRASEOLOGICKÝ.

K tomu Dodavky, pak Dodavek k dodavkům,
Dodavky k dodavkům k dodavkům, Dodavek
k dodavkům k dodavku k dodavkům atd. Za
každý ten dodavek zasloužil by pohlavek.

Rudolf Medek

Pak se dejte poučiti Medkem
o tom, čeho ve válce byl svědkem!
Člověk sotva stačí stavět na police
tlusté jeho spisy a než do palice
vměstná si je, stane se dřív dědkem — —

Hic jacet

literární legionář

RUDOLF MEDEK

Nachladiv se v sibiřských mrazech
zle se rozstonal na zápal pera a
předčasně se upsal
ve věku 159 let.

Trn 1929

Spisovatel Medek se kdysi poranil při pádu
s koně. Vyšetřovací komise pak zjistila, že šlo
vlastně o atentát, neboť neznámý Medkův čte-
nář ostříhal jeho koni hřívu tak, že mu na ní
udělal — s c h o d y !

*Kdo by neznal Jindru Honzla
a co natropil již on zla?!*

Učinili zahradníkem kozla,
bobky — osel — hnojiště!
Učinili režisérem Honzla,
roztočil jim jeviště.

Dvoji nezdar ten však tuze mrzel pány
a že rozumu jim ještě zbyla unce,
tak těm dvěma chytře zaměnili funkce.
Honzl—zahradník teď pěstí tulipány,
kozlu stanovena sféra
povinností režiséra.

Nyní zase pláče Teige Karel,
že je tohle ještě horší malér,
že se ti dva měli sami dohodnout!

Jak jen může Teige takový být bloud?
Dohoda přec nemožna tu, svatá Maria Panno!
Kozel Honzlu nerozumí, Honzl — *kozlu* — ano!!
Trn 1929.

Petr Bezruč

Nechej Čechy na pokoji a již na ně nebruč,
z Čechů nikdo nemůže přec za to, že jsi
BEZRUC.

Ostatně nám prozrad', starý panici,
v harendě čím vlastně zvedáš sklenici?

Paní Vrchní Elektrická Žehlicí Mandlová se
vrátila z literárního kroužku YWCY a muž se
jí skepticky táže: „O čem vlastně byla debata?“

„Ale, mluvily jsme vo tý zrzavý poštmistrový,
nu — a pak támhle někde nákej taky vod pošty,
jenže *bez ruk*, má prej psát moc krásný básně
nohama.“

Trn 1929.

Raeuberhauptmann Babinský,
to je patron našinský

(Otokaru Hanušovi)

Blesk noci do hlubin
sjel — a hrom otrás domku prahem.
Znamení, zrozený že syn
se stane — raubířem a vrahem.

Když dospěl, z domu plách,
nebyla k dílu jeho ruka.
Po kartách však když prvně sáh,
hned první ranou — zabil kluka.

*A tak ten Babinskey,
mohaucj beycj zahradnjkem,
wodkop ten žiwot wotrockey
a stal se — slawnyjm laupežnjkem.*

11. 4. 1935.

Kolumbovo vejce

Když bylo loni oslavováno sté výročí Máchova Máje, kdekdo si přispíšil, aby mu neušla tak vzácná příležitost upozornit národ na svou vele-důležitou a v českém písemnictví rozhodně naprosto nezbytnou existenci. Z té příčiny zvrhla se oslava Máje v něco podobného, jako se před lety oslavy Vrchlického zvrhly v „Oslavu papírové pyramidy“. Mluvílo se věčně i nevěčně, ale venkoncem nezajímavě, nudně, zbytečně, ba i hloupě. Plácalo se. Rozhodně popírám, že by byl aspoň jeden z řečníků pověděl něco, co jsme neslyšeli už tisíckrát před tím anebo — co by bylo aspoň zajímavé. Kdybych byl já směl mluvit, byl bych řekl asi toto:

Nebýti Máje, nebylo by se jméno Máchovo vůbec uchovalo v dějinách českého písemnictví, poněvadž to, co Mácha napsal kromě Máje, je i na tehdejší dobu slabé. Ostatně i v Máji najdeme místa, která jsou v naprostém rozporu s tou krásou, již Mácha uměl vykouzlit na jiných — těch slavných — místech své přeludově líbezné básně.

Přemýšlel jsem mnoho o tom, co to asi Máchu tak hluboko dojalo a potom tak vysoko povzneslo? Bylo to zajisté spíati s jeho nejbližším okolím, s jeho místním cítěním, s jeho zanícením pro romantiku okolní krajiny, s jeho zalíbením, které našel v někom, kdo na litoměřický

kraj obrátil — byť i nežádoucím způsobem — pozornost celé tehdejší střední Evropy.

A tu mě napadla myšlenka stejně groteskní, jako — pro mne aspoň — samozřejmě, myšlenka jednoduchá jako Kolumbovo vejce!

Nuže, kdo to byl ten „*strašný lesů pán*“ Máchova Máje, a kdo to byla ta *Jarmila*?!

Kdo to mohl být jiný, než sám melancholický hrdina tehdejší doby, loupežník přeslovutný, jehož sláva byla na vrcholu, právě než Mácha napsal svůj Máj; kdo jiný než sám Václav Babinský, krajan litoměřický, jehož akta se u pražského trestního soudu otvírají okolo roku 1830.

A kdo to byla ta *Jarmila*?!

Kdo jiný, než sama tragická láska Babinského, andělská duše — Apolena Hoffmannová!

A nyní závěr ještě grotesknější:

Nebýti Babinského, nebylo by Máje, nebylo by Máchova jména v českém písemnictví, poněvadž kromě Máje nenapsal Mácha hodnotného nic, zholá nic (to zdůrazňuji proti všem a nikdy to neodvolám!) a — nebylo by „*vašich*“ loňských oslav!!

Možná, že mi to moje Kolumbovo vejce rozbijete o hlavu a pak mi buď Bůh milostiv, jestliže od té doby, co jsem je snesl, dávno již shnilo. Ale neřekl jsem nic hloupějšího než vy, slavnostní řečníci loňska. Rozhodně zde říkám něco nového a zajímavého.

Není-li to jelito a je-li to aspoň pravda, vděčí Mácha Babinskému za inspiraci k Máji a vy,

papíroví Cheopsové, vděčíte Babinskému, třebaže prostřednictvím Máchovým, za svou loňskou slávu, za tu pyramidu z makulatury.

A proto již z pouhé vděčnosti dopřejte trochu té slávy i Babinskému a jeho Apoleně a postavte jim pomník *) na břehu Máchova jezera, pomník nehynoucí romantiky nešťastné lásky!

Sladce lyrické echo —

Hynku — Viléme — Jarmilo! —

znělo tedy v tvrdém životě poněkud drsněji:

Ignáci — Václave — Apoleno!!!

Vratiprst Choromysl Krombožinec.

1. Máje 1937.

Balada o Bratrstvu Bruncvíkova meče

(Emanu Hodbodovi, dárci krve)

Vyžeň Němce
cizozemce!

Vypráskej jim hrby,
za lužické Srby!

Jaroslav Urchlický.

T. R. Field.

Nejlepší obranou je útok. Napoleon.

Dost už těch bundů, vereinů,
za nimiž skryt je jiný cíl!
Však známe rub těch henleinů!
Včas nutno využít svých sil —
Já BRATRSTVO dnes založil.
to BRUNCVÍKOVA MEČE.
Jen pusťme sobě trochu z žil!
Když krev má téč', ať teče!!

Neholduj bratře kokainu,
ni bratru, který s vlky vyl.
Takový patří za lajnu
a čas je, bys ho zapudil
od našich sídel na sta mil,
sic zradí rod tvůj přece.
Smrt tomu, s cizáky kdo pil!
Když krev má téč', ať teče!!

Máš krásný příklad na Kainu —
Hleď, by ses na něm vyškolil,
sic příklad by se potajmu
a proradně tvou krev prolil!
Proto mu první vpadni v týl
a nelekej se seče.
Byť zrádný brat byl dřív ti mil:
Když krev má téč', ať teče!!

P o s l á n í .

Kéž Bruncvík se v nás probudil,
ten na Vltavě řece!
Ať proudí třeba jako Nil:
Když krev má téč', ať teče!!

Tuto knihu napsal T. R. Field, prorok LOMI-
KELA-BOHA KANÁLŮ, jenž se mu r. 1898
zjevil na dlásnech zákrpského pustorálku.

Obálka s detailem LOMIKELA rourácejícího a
s pýtenem na řapuchu zdřebeným je rovněž
dílem T. R. Fielda.

Vydavatelem této knihy je Dr. Karel Tamele.

Tisk obstarala knihtiskárna Graf a Stricker,
Praha XI, na jaře roku 1937.

Od téhož autora jsou tato díla :

LITERÁRNÍ ZÁDRHEL*) (1929)
KOSOČTVERCE NA OHRAĐÁCH : (1930)
KRUHY POD OČIMA (1933)
LOMIKEL NA DLÁSNECH (1937)
PRAKRŠNO (VRATIPRST CHOROMYSI.
KROMBOŽINEC) †
BALADA O ČACKÉM VÝHOŇOVI A LUZ-
NÉM BUZIÁŠKOVÍ ††
O dědečkovi zvíci pivní láhve a j. pohádky.
U zeleného Shakespeara.
Různé drobnosti.
Zčeštil: 20 duchovních zpěvů plantážních čer-
nochů amerických (1936)

*) Otištěn jenom kus r. 1929 v časopisech.

† Dosud neotištěný Rkp mejknínský. Obsahuje
též výklad všech slov v této sbírce nepovědo-
mých.

†† Určeno pro soukromý tisk.

*Kruly m.
r. 1936*

*T. R. Field
14, Basmáček
Praha XIX.*

